

ПОДОБРИ ПИЛОТИ

*Посматрано од одајата на Творецот, луѓето се големи колку
прашинче што можеме да го видиме само под микроскоп.*

*А колку прашинки дуваме во некоја на деној без да ги
забележиме? Милиони. Ете, тоа сме ние луѓето за Бога,
прашинчиња.*

Човеку, ги сакаш ли прашинките?

Тој не сака...

Кој сум, што сум и од каде доаѓам? Има ли некој што ова прашање не си го поставил? Јас сум, штој сум, и имам привилегија да живеам, е мојот личен одговор на оваа сесветска и севременска дилема. Како средношколец, читајќи и гледајќи ги оние што не можеа да ја најдат суштината на живеењето, уживав во тој нивен театар на апсурдот, и им се придружував во Чекањето на Годо. Но, денес, со дистанца од 20 години, ја закопувам својата апсурдна заблуда и само едно знам - да се живее е привилегија дадена од Бога, од Творецот. За разлика од тогаш кога бев апсурдно дезориентиран, сега сум апсолутно среќен оти јас не живеам живот без логика, туку живот посветен на Бога. Простете, кажав големи зборови што не ми доликуваат... Можеби поточно е да се каже дека се обидувам да живеам таков живот, а мотивот ми е страшно безгрижен и од ден во ден, со сите падови и растења, јакне. Постои ли Бог? Да, јас Го гледам во секого од нас - оти сите ние сме Божји суштества. Да бидам попрецизен, луѓето не се Богови, ние сме Негови синови и ќерки - создадени: со ум дарувани, со чувства благословени и со љубов задоени. Можна ли е таква совршена креација? Да, за Бога таквиот напор е

сличен на трудот што треба да го вложи еден човек за да фати прашинче од 000, 2 грама.

‘Не е така’, си велите. ‘Така е’, имам доказ за тоа и сега веднаш ќе ви го раскажам.

ПАТУВАЊЕ

А помислам дека нешто знам, или се возгордеам и надујам како паун, заминувам од овој простор и патувам по Вселената. Од горе полесно е да се види ова наше долу и колку секој од нас е (не) значаен во севкупниот Божји амбиент. На само 3 километри од земјата луѓето веќе не се гледаат. На 20 километри горе, и планините ги нема. Излегувајќи од планетава, сè поцрнува. Значи сето човештво може да се собере во десет минути лет кон третиот километар. Посматрано од одајата на Творецот, луѓето се големи колку прашинче што можеме да го видиме само под микроскоп. А колку прашинки дуваме во текот на денот без да ги забележиме? Милиони. Ете, тоа сме ние луѓето за Бога, прашинчиња.

Човеку, ги сакаш ли прашинките?

Тој не сака...

од Божјите ангели

ГОРАН ВЕЛИЧКОВСКИ

Од Вселената гледам уште нешто - откако сиот земски театар ќе помине, Бог нè собира дома кај Него на гости, па ни дава живот вечен, што е уште едно безрезервно давање. Тој постојано дава, ние како луѓе постојано без благодарност примаме, и примаме, и примаме...

Тој не се лути на овој раскошен егоизам. За да биде среќен не треба многу, од нас се бара само да се очовечиме. Погледнете ја таа стрпливост - Тој нè чека, ни дава шанси, нè опоменува, одвреме навреме и нè казнува, но постојано и постојано ни овозможува нови почетоци.

Таква безгранична широкоградост ниту еден човек (се разбира освен Богочовекот Христос) на Земјава немал, ниту ќе ја има, но секој од нас треба да се труди да чепне дел од тоа големо самодавање.

ЛЕТАЊЕ

Сè уште патувам низ Божјите одаи. Ако Бог не постои, тогаш кажете ми кој ја создаде Вселената? И кој го роди Јупитер и Сончевиот систем? Сонцето е малечка ѕвездичка, надвор од неговиот систем има илјадници други ѕвезди кои се многу поголеми од него. Тоа се таканаречените диновски ѕвезди. Кој па нив ги создаде?

Немате одговор нели? Почнува да ве боли главата, ви доаѓа да го фрлите текстов, ви се мати од помислата колку сме ние ништо во однос на Големиот Творец кој го создаде светот, векот, вселената, просторот, времето, шумот на метеорите, врисокот на бебето, издивнувањето на човекот што умира, стенкањето на жената во љубовна преградка... Оффф, Господи патувам низ Вселената и колку повеќе сум прашина, толку по-

веќе Те Сакам, оти веќе јас не сум јас, туку сум атомче од Ти и не се плашам ниту од смртта, ниту од животот, ниту од беспарицата, нервозите, злобите, болестите, луѓето, змиите, веќе не ме секира ниту Адам, уште помалку Ева... Едноставно сè е тивко и само 'Оче наш' ми се врти во паметот, па веќе не знам дали ова е молитва за прием во Вечноста или сè уште сум жив по критериумите одредени од Министерството за внатрешни работи и службата за регистрација на живи и упокоени...

Летам. Нема подобри пилоти од Божјите Ангели. Христос се роди!, допира глас од нивната кабина. Вистина се роди!, одсвонува Вселената. Сонцето задоволно се смее и Му благодари на Бескрајниот како што Сиот го целива Татка си.

Летам!

